

en Ret, der arbejder under Forhold som de omtalte.

Der er saa meget desto større Opfordring til at søge at raade Bod paa de omhandlede Forhold, som den moderne Lovgivning med dens Tendens til detaillerede Kontrolbestemmelser, stadig skaber ny Arter af offentlige Politisager, hvorhos særlig kan fremhæves, at Lov af 11. Maj d. A. indeholdende nogle Bestemmelser om Vold mod sagesløs Person har tilført Kriminal- og Politiretten en ny Klasse af offentlige Politisager, hvis Behandling sikkert vil medføre en ret betydelig Forøgelse af Arbejdet saa vel for den offentlige Politirets Afdelinger som for Kriminal-kamrene.

Da der nu allerede er lagt fuldt Beslag paa hele Kriminalrettens Arbejdskraft, saaledes at der ikke vil kunne være Tale om at afgive flere Dommere til Afdelingerne for offentlige Politisager, end Tilfældet er for Tiden, og da det derhos for Tiden er ganske umuligt at paavise noget som helst Votale inden for Raad- og Dombuset, der kunde tages til Brug for en eventuel ny Afdeling for offentlige Politisager, har man allerede af disse Grunde været opfordret til at søge anden Udvej, og Opmærksomheden er da blevet henledet paa den Behandlingsmaade af offentlige Politiovertrædelser, der under Navn af „Forelæg“ er indført i Norge, se tidl. Lov 17. Marts 1866 og nu den norske Straffeproceslov af 1887 §§ 287—290, jfr. Lov 4. April 1891, og under Navn af „Strafverfugung“ er indført i Preussen i Henhold til den tydske Rigs-Straffeproceslov §§ 453—458, se Lov 23. April 1883.

Det for „Forelæg“ og „Strafverfugung“ fælles ejendommelige bestaar deri, at der i visse Klasser af mindre Lovovertrædelser af Politiet paalægges den sigtede en vis Straf, idet det overlades ham enten at acquiescere derved eller at foranledige Sagen henvist til sædvanlig judiciel Behandling. Institutet hviler paa den praktisk fornuftige Tanke, at der, hvor Forseelsen er ringe og klar, ikke er Grund til mod den sigtedes eget Vnske at fremtvinge en judiciel Behandling med den deraf saavel for sigtede som for det offentlige følgende Besvær. Særligt er den nærmere Gennemførelse af Tanken noget forstellig i de to Lande. Man har ved den foreslaaede Overførelse hertil ikke ment uden videre at kunne lægge enten det ene eller det andet Lands Ordning til Grund helt ud.

Hvad først angaar Afgrænsningen af den Kreds af Tilfælde, paa hvilke Bødepaalægget finder Anvendelse, da medtager den norske Lov ikke blot Politisager, men ogsaa visse Justitsager, alt dog kun for saa vidt

der ikke bliver Tale om højere Straf end Formuestraf. Den præssiste Lov indskrænker Anvendelsen af Strafverfugung til „Ubertretungen“ og giver med Hensyn til disse Politiet Myndighed til at paalægge Bøder af indtil 30 Mark eller simpelt Fængsel i indtil 3 Dage. Da der imidlertid her er Tale om at indføre et i dansk Ret hidtil ukendt Institut, maa man finde det rettest at holde det indenfor snævre Grænser, indtil Erfaringen viser, hvorvidt det egner sig til senere Udvidelse eller ej, og det er derfor foreslaaet, kun at gøre det anvendeligt med Hensyn til Politiovertrædelser, der antages ikke at egne sig til højere Straf end Bøder af 40 Kr. Denne Grænse er valgt efter det Forbillede, som Lov om offentlige Politisagers Behandling i Kjøbenhavn af 11. Februar 1863 § 14 giver ved Afgrænsningen af, hvilke Sager der kunne paadømmes af Enkeltdommer.

Det næste Spørgsmaal, der frembyder sig, er, hvorvidt det bør gøres Politiet til Pligt at anvende Bødepaalæg overalt, hvor Hensynet til Straffens Størrelse tillader en saadan Anvendelse (den norske Lovs System) eller der blot bør gives Politiet Afgang til at anvende det, for saa vidt den enkelte Sag efter sin Bessaffenhed findes egnet dertil, medens den i modsat Fald straks af Politiet kan henvises til Retten (den præssiste Lovs System); med andre Ord, om Lovens Regel skal lyde paa, at Politiet inden for den nærmere angivne Grænse skal, eller at det kan anvende Bødepaalæg. Der kan næppe være Tvivl om, at det sidste System er at foretrække, thi Bødepaalæggets naturlige Forudsætning er en klar og utvivlsom Forseelse, men hvis man gør det til Pligt for Politiet at anvende Bødepaalæg i alle Smaasager og altsaa affæker Politiet Afgang til straks at henviser saadanne til Retten, nøder man Politiet til enten at anvende Bødepaalæg selv i saadanne Tilfælde, hvor Forseelsen frembyder Tvivl enten med Hensyn til Bevisets Tilstrækelighed eller med Hensyn til Lovens Forstaaelse — hvilket altsaa kommer i Strid med Institutets Forudsætning, eller til overhovedet ikke at foretage noget som helst i den nævnte Art Tilfælde — hvilket kan være uheldigt, da mange saadanne tvivlsomme Tilfælde netop kunne fortjene judiciel Behandling og Afgørelse.

Man kan fremdeles rejse det Spørgsmaal, om Ordningen bør være den, at Bødepaalægget uden videre bliver eksigibelt, naar den sigtede ikke inden en vis Tid udtrykke sig erkæder, at han ønsker Sagen henvist til Retten, saaledes at altsaa Passivitet over for Bødepaalægget betragtes som Antagelse af dette